

рий пжтъ, се е отдѣлило съ принуждение отъ семейството за да отиде вънъ да се учи, но на което тя бѣше тогава утѣшението, мечтитѣ, надѣждата; което, най послѣ, се раздила съ семейството драговошно, съ нетърпение, и на което всичкитѣ желанія сж обрнати далѣчь отъ нея. Послѣдно раздирание на майчиното сърдце, но заповѣдано отъ природата, отъ доброто на дѣтето, отъ нуждитѣ на животътъ и свѣтътъ: *Mater dolorosa*.

Ето момъкътъ прѣдаденъ на свѣтътъ; но той не знае що е свѣтътъ, и той ще бжде изжганъ, ако се надѣва да намѣри вънъ отъ себе си и отъ семейството едно начало на сила и добродѣтель. Свѣтътъ е празенъ, лѣденъ, равнодушенъ; той не те познава, взима те за играчка, прѣдставя ти удоволствията си, искушенията си, пропаститѣ си. Ако паднешъ, той ще те раскъса, и ще продължава да върви, да тича, да играе върху гробътъ ти.

Въ свѣтътъ момъкътъ нѣма друга опора нито друго начало на сила освѣнъ себе си. Но мѣжду началата на дѣйствие които могатъ да направляватъ повѣдението на хората, кое начало е най згодното за момъкътъ? защото всяка възраст си има своитѣ особенни начала. Споредъ едно извѣстно политическо умозрѣние (теория), има три вида управление отъ които всяко едно се покорява на една особена сила: самовластното управление имашахътъ, монархическото чества, републиканското добродѣтелята. Безъ да разглеждаме това искусствено умозрѣние на Монтеスキю, ние можемъ да го приложимъ въ нравственното управление на душитѣ. Началото което